

OLGA OLARIA SENDRA

EL SECRET DE LES
CAVES MALSOR

PREMI DE NOVEL·LA CURTA
CELLER DE LLETRES

75 CL.

COLLITA
2017

11,5% VOL.

SANT SADURNÍ D'ANOIA

Meteorα

Olga Olaria Sendra

El secret de les caves
Malsor

III Premi de Novel·la Curta CELLER DE LLETRES 2017

Editorial
Meteorα

El secret de les caves Malsor
III Premi de Novel·la Curta CELLER DE LLETRES 2017
© Olga Olaria Sendra, 2018

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora SL
Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a
08013 Barcelona
Tel. 93 265 56 54
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: abril de 2018

ISBN: 978-84-946982-9-3
Dip. Leg.: B.5876-2018

Disseny de la coberta: Eduard Serra
Fotografia de la coberta: © Die Bildagentur der Fotografen GmbH / Alamy Stock Photo

Imprès a Liberdúplex, Sant Llorenç d'Hortons

El III Premi de Novel·la Curta CELLER DE LLETRES 2017 ha estat convocat
per la Biblioteca Municipal Ramon Bosch de Noya
i per l'Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia

AJUNTAMENT DE
SANT SADURNÍ D'ANOIA

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA, SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUALESVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC, INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

OLGA OLARIA SENDRA

EL SECRET DE LES
CAVES MALSOR

PREMI DE NOVEL·LA CURTA
CELLER DE LLETRES

75 CL.

COLLITA
2017

11,5% VOL.

SANT SADURNÍ D'ANOIA

Per a l'Oriol i en Nando.

Sense la vostra empenta no hauria estat possible.

Gràcies per ser-hi sempre.

No sabia ben bé com havia arribat a ficar-se en aquell embolic; aquell matí s'havia llevat amb molta energia per gaudir, amb la seva família, d'una de les millors experiències de la seva vida, o com a mínim és el que prometia el programa d'activitats del cap de setmana: tastos de vins, actuacions musicals, visita guiada al conjunt d'obres d'art, banquet, ball de gala... I ara es trobava, sense saber ben bé com, atrapada als soterranis d'unes grans caves. Per què havia de ser tan tafanera?

—Un cap de setmana inoblidable, deien... —xiuxiuejava en veu baixa, i visiblement emprenyada, mentre intentava treure's del damunt la resta de runa i pols després de la caiguda i donava gràcies pel miracle de no haver-se fet mal de debò—, una experiència única, deien...

Es va aixecar amb molt d'esforç; els ossos ja no li responien com quan era més jove, tot i que acabava de complir els quaranta i estava en prou bona forma; no es passava mitja vida al gimnàs en va. Però, com sempre es diu, l'edat no perdona i d'ençà que la xifra

màgica va arribar a la seva vida res no havia tornat a ser igual. Va mirar al seu voltant per intentar esbrinar on era; l'última cosa que recordava era haver entrat en una sala més antiga i més fosca que les altres i bum!... El terra sota els seus peus havia desaparegut i havia caigut ben avall. On nassos havia anat a parar? Amb molta cautela, va fer un lleu crit.

—Hola! —va dir mentre continuava tossint a causa del polsim que se li havia ficat a la gola—. Hi ha algú per aquí?

La cambra era força àmplia, sobretot comparada amb el seu menjador, i bastant alta (el sostre, el tros que en quedava, era ben amunt), però alhora era freda, fosca i tènica, estava plena de pols i teranyines, i no només per la runa caiguda, no; es notava que, per allí, no hi havia passat gaire gent en molt temps, a més, l'aire era irrespirable, angoixant, una barreja d'humitat i podridura que feia molt difícil la respiració; era de suposar que el llapó acumulat a la pedra de les parets ajudava a enardir aquella pudor, igual que la fusta putrefacta que aguantava, sense saber-se com, un munt d'ampolles.

Escodrinant cada racó de la cambra, però sense moure's de lloc, va poder distingir una espècie de rectangle gran a la paret, semblant a una porta. Però amb la poca claror que hi havia —només lluïa una petita llàntia en un cantó de l'estança—, des de la seva posició no podia estar segura de si era una sortida o no; amb prou feines es podia veure el nas. Va marxar cap allà intentant sortejar les restes de fusta i pedra que hi havia a terra després del despreniment, alhora que anava apartant amb el braç les fastigoses teranyines que cobrien quasi la meitat de l'indret. Anava amb molt de compte, amb la trompada de la caiguda ja n'havia tingut prou i no volia ensopegar i tornar a fer-se mal.

Tanmateix, a la sala hi havia tan poca llum que a l'Eva li va ser impossible no entrebancar-se i tornar a anar per terra, encara que aquesta vegada no va caure de cul, que per cert li feia mal, sinó de cara, cosa que va fer que una d'aquelles teranyines se li quedés enganxada, amb el dubtós plaer de sentir com la teixidora interrompuda

es passejava impunement pels seus cabells; per a ella no hi havia cosa pitjor: odiava les aranyes. Amb molt d'ímpetu, es va espolsar els cabells per fer fora la desagradable visitant, mentre intentava que el contacte de les seves potes no l'esgarrifés encara més.

Estirada ara tan llarga com era damunt la runa d'aquell lloc fosc, va intentar mirar enrere per descobrir quin havia estat l'obstacle que l'havia fet caure, però no ho va arribar a saber, ja que en girar la vista cap a la seva dreta es va trobar de cara dos ulls que la miraven fixament. Fins al moment no s'havia permès de tenir por, però va pensar que potser havia arribat el moment que el pànic la guanyés.

Aquella mirada inexpressiva la va deixar paralizada, el temor que l'individu a qui pertanyia s'aixequés de cop i li saltés al damunt la tenia tan aterrida que les seves cames van ignorar l'ordre d'alçar-se i sortir corrents. Va deixar passar uns segons, potser minuts, i en advertir que no hi havia cap moviment per part d'aquella persona, va reunir prou valor per obrir els ulls, tancats amb força després de la troballa, i tornar a fixar la mirada en aquell cos.

—Hola... —va dir tímidament, titubejava una mica, ben normal en aquelles circumstàncies—, et trobes bé?

Va esperar uns segons i, com que no va obtenir resposta, ho va tornar a intentar.

—Em dic Eva Sendra —va pensar que si es presentava, aquella persona potser li correspondria per educació—, he vingut amb la meva família a passar el cap de setmana aquí, a les caves Olmoy... I tu?

Res de res, per segona vegada no va aconseguir cap resposta i això va fer que es comencés a plantejar la possibilitat d'estar parlant amb un mort.

Va començar a hiperventilar-se mentre tornava a fer un cop d'ull al voltant; no hi havia finestres, ni cap reixeta de ventilació, només el forat inassolible del sostre i aquell rectangle a la paret que havia vist en la seva primera observació. El poc coratge que li quedava ja l'havia fet servir per tornar a obrir els ulls no feia ni dos minuts,

així que ara ja no tenia valor per apropar-se a aquell cos i comprovar si respirava o no.

—Per què a mi? —es va preguntar en veu alta, angoixada davant la probabilitat d'estar atrapada en una habitació amb un mort i pensant en l'ànsia amb què en Pere, el seu marit, la buscaria quan s'adonés de la seva desaparició—. Per què a mi...? —es repetia una vegada i una altra mentre pensava com de bé s'estaria en aquell moment a casa seva.

No li quedava temps per a lamentacions, els segons passaven de pressa i ja havia perdut massa estona; a més, la llum de la llàntia cada vegada era més minsa i no li venia de gust quedar-se a les fosques amb aquell panorama. Així que, tot i no quedar-li ni una engruna de valentia a les venes, es va aixecar de terra i va avançar cap allò que creia que era una porta, no sense mirar de reüll el cos inert d'aquell home, no fos cas que s'aixequés. Es va plantar davant la paret i va veure, alleujada, que es tractava d'una mena de sortida. Va començar a palpar la pedra per trobar la manera d'obrir aquella porta, ja que de bon principi havia advertit que, allà, no hi havia cap pany. Va palpar totes les pedres a què arribava i fins i tot, amb un tros de fusta que havia agafat de terra, va tocar les de més amunt... inútilment; aquella part de mur no es va moure ni un mil·límetre. Enutjada pel fracàs, però no derrotada, va fer el cor fort i va començar a pensar si hi hauria una altra manera d'obrir aquella porta.

Quan més concentrada estava en aquesta tasca, se li va glaçar la sang, en notar, darrere seu, una mà que li tocava l'espatlla. Podria dir que, del mateix ensurt, quasi li surt el cor per la boca, però gràcies a Déu el va poder mantenir a lloc i bategant.

Notava l'alè d'aquella persona xocant contra el seu clatell. Era l'home que jeia feia estona? O potser algú altre, amagat en un racó d'aquell lloc estrany?

«Per què no hauré comprovat si respirava o no?», es va preguntar angoixada i morta de por; «com he pogut ser tan ximpleta? Per què no he mirat tota la cambra?»

Mentre, clavada a terra, es fuetjava amb aquelles preguntes, la respiració se li feia més ràpida i es mossegava el llavi cercant clemència, una veu va sonar a la sala.

—Em dic Fernando, Fernando Linares —havia dit, vacil·lant—. Perdona per no haver-te respost abans, estic una mica marejat... desorientat.

Ho va dir fluixet, molt fluixet, potser perquè les forces feia estona que les havia perdut, però amb prou intensitat perquè l'Eva ho pogués escoltar, es tranquil·litzés i el seu ritme cardíac tornés a la normalitat. Es va girar, encara amb cautela, i es va trobar davant d'un home un pam més alt que ella, amb ulleres i lleument canós, detall que li va fer deduir que estaria cap als cinquanta.

—On som? Què ha passat? —va preguntar en Fernando.

L'Eva va moure el cap d'un cantó a l'altre indicant a l'home que no sabia res de res, que ella s'havia trobat en aquella situació de manera fortuïta. Li va explicar que havia vingut a passar el cap de setmana a les caves Olmoy amb la seva família: en Pere, el seu marit, i els seus dos fills, la Irene i l'Oriol, gràcies a uns amics que els havien convidat; que era un regal d'aniversari i que, quan eren a la recepció del matí, s'havia perdut perquè tornant del bany li havia semblat veure un conegut i, en baixar unes escales per anar a saludar-lo, havia anat a parar a una petita sala, el terra de la qual havia cedit i havia caigut on eren ara.

—I tu, com has arribat aquí? —ella va adreçar-se a l'home—. Per què t'estaves allà estès, com si fossis mort?

Ell va arronsar les espatlles i no va saber què dir; l'única cosa que recordava era que, sent a la mateixa recepció que l'Eva, mentre es prenia una copa de cava s'havia començat a marejar i que, després, en sentir un soroll fort, probablement la caiguda d'ella, s'havia despertat, sense gairebé poder moure's, allà on ella l'havia trobat, que per cert era un lloc que l'home desconeixia, tot i treballar a les caves Olmoy.

Com que cap dels dos no va ser capaç d'explicar res més i veient que no aclaririen gran cosa allí tancats, van unir forces per

mirar de trobar una sortida. Pel forat del sostre provocat per l'ensorrament, impossible. Van tornar a inspeccionar aquella mena de porta i, com que aquesta vegada eren quatre i no dos els ulls que examinaven les pedres, van descobrir-hi un detall curiós.

Just a l'alçada de la mirada d'en Fernando, en algunes pedres hi havia uns petits gravats, però amb la poca claror que hi havia no podien distingir què hi posava. L'home va fer el gest típic de buscar el mòbil per il·luminar-se, però ràpidament va recordar que, just entrar a les caves, els havien fet deixar els aparells: era una de les normes del cap de setmana, els mòbils només es podrien fer servir un cop tothom fos a la seva habitació; no volien gent desconnectada de les visites guiades ni mòbils sonant durant les actuacions. L'Eva va somriure, ella havia tingut la mateixa idea i havia fet la mateixa cara de decepció que en aquell moment feia el seu acompanyant en recordar que també havia hagut de deixar el telèfon.

—No et preocupis, Fernando —va donar-li ànims—, ja veuràs com aviat sortirem d'aquí!

—Tens raó —va contestar l'home—, i per cert, digue'm Nando, només els meus pares em deien Fernando, és massa llarg.

—Molt bé... Nando —l'Eva ja somreia obertament, semblava que havia trobat un bon aliat per sortir d'allà—, i ara, què fem?

L'home va mirar cap a on era la llàntia, ja feia estona que pensava què nassos feia un llum d'oli encès allà baix, no pel fet de ser-hi, és clar, sinó per estar cremant. No podia treure's del cap qui havia encès aquell llum; li semblava absurd que estigués il·luminant una cambra en principi abandonada i solitària, tret que algú ja sabés de bon principi que estaria ocupada en algun moment.

Amb neguit, va fer partícip a l'Eva de les seves deduccions i ella li va donar la raó: no semblava lògic, llevat que els estiguessin esperant, però ella havia caigut per accident, per atzar, aleshores què? Només esperaven tenir un visitant aquella nit? A qui esperaven en aquella sala? Com havia arribat en Nando fins allà?

Ell va anar cap al llum perquè era l'única manera que tenien d'il·luminar les pedres i poder veure amb claredat les inscripcions. Va agafar la llàntia amb cura, protegint-se les mans amb un mocador perquè la llàntia estava prou calenta per deixar-li marques a la pell. Tot just enlairar-la, va caure a terra alguna cosa metàl·lica, si més no pel soroll que va fer. L'Eva, que no havia volgut quedar-se sola a l'altra banda de l'habitació, era al costat d'en Nando, i gràcies a la seva actitud poruga va poder veure on havia anat a parar exactament aquell objecte. Va ajupir-se i va recollir una lot, una llanterneta d'aquestes que venen els xinesos i que no són més grans que el dit d'una mà.

Tots dos van comprovar amb alegria que la llanterna funcionava bé i que, tot i la poca llum que feia, il·luminava bastant més que el llum d'oli, que, com per art de màgia, s'havia apagat tan bon punt els inesperats visitants del soterrani van encendre la lot.

Ràpidament, van anar cap a on era la suposada porta i van mirar el que hi havia escrit a les pedres.

—8158 —va dir en Nando, estranyat—, em sonen, aquests números.

—Ah, sí? —va preguntar l'Eva amb l'esperança que si en Nando coneixia aquells números potser sortir d'allà estava a tocar, però com?

—Ara no ho recordo, però em són familiars, n'estic segur...

L'Eva va fer un pas enrere per deixar que en Nando pensés amb tranquil·litat; amb el temps havia après que la concentració no era amiga de les presses.

La calma, però, es va veure trencada per unes veus que provenien del pis de dalt, del forat per on havia caigut l'Eva. Ella va mirar enlaire i va anar cap a l'obertura per demanar auxili, però en Nando la va aturar: ja recordava d'on eren aquells números i, a més, li havia semblat que la gent que es movia per damunt seu parlava d'atrapar els intrusos...

L'home va tapar la boca de l'Eva perquè no pogués protestar i a cau d'orella li va dir que aquells números eren els mateixos del pin

del seu mòbil, tot i que barrejats; no ho havia lligat de bon principi perquè era un número que quasi mai havia hagut d'utilitzar.

—Però si no tenim el telèfon aquí —va exclamar fluixet l'Eva—, de què ens poden servir?

—No ho sé, però si són aquí, ha de ser per alguna raó, oi?

Van sentir com els de dalt deien de buscar una corda per baixar a la sala on eren ells i això els va fer entrar en pànic. I aquí van tenir sort, ja que de vegades en situacions de màxima ansietat l'adrenalina es dispara i fa veure coses fins al moment ocultes, com va ser el cas: l'Eva es va adonar que a l'estanteria que tenia just al davant, on hi havia un munt d'ampolles de cava plenes de pols i que fins llavors havia ignorat, just allà, al bell mig, lluïa presumida una gran ampolla de vi que donava la nota i trencava la coherència del lloc. A més, li va semblar percebre-hi una petita brillantor, cosa que encara feia més intrigant el descobriment.

Fent un gest amb el cap a en Nando, indicant-li que s'apropessin tots dos cap allà, van obrir-se camí entre la runa i es van plantar davant l'ampolla brillant. Van descobrir que tapava una espècie de placa, amb quatre botons, numerats amb les mateixes xifres que havien vist gravades, però en ordre diferent.

La troballa no va ser cap obstacle perquè advertissin que les veus del pis de dalt havien tornat i, aquesta vegada, preparades per al descens. Havien de reaccionar ràpidament.

—Què fem? —l'Eva tenia clar que havien de parlar fluixet si no volien ser descoberts; no sabia les intencions d'aquella gent i tampoc volia quedar-se per descobrir-les.

—No tenim temps —va dir en Nando, pensant que a aquelles alçades ja era igual si els escoltaven o no.

La corda que van llançar els va fer reaccionar perquè no era precisament per ajudar-los a sortir. Només els quedaven segons per fugir. Sense pensar en les conseqüències, en Nando va començar a prémer els botons de la placa... 8158, com el seu pin... res no es va moure. Ara, 1588... tampoc.

De sobte, li va venir una imatge al cap. El mòbil que portava era el de l'empresa. Quan l'hi van donar, ja venia amb el pin posat... i no eren precisament uns números qualssevol, no: tots els telèfons dels treballadors tenien les mateixes xifres, amb combinacions diferents.

—L'any en què es van inaugurar les caves! —va cridar en Nando amb la boca petita.

Amb la mà tremolosa, va tornar a prémer els botons, aquesta vegada en l'ordre correcte, 1885. No van haver d'esperar ni un segon per comprovar que l'havien encertat. La porta, ara sí que ja podien dir que ho era, es va obrir de bat a bat. No van tenir temps d'alegrar-se'n perquè, tan bon punt va arribar al seu angle màxim d'obertura, la porta va fer un rebot i va començar a tancar-se. I ho va fer del tot just en el moment que en Nando, amb una falta d'agilitat considerable, passava l'últim tros del seu cos a l'altra banda; i també just en l'instant que l'Eva guaitava amb terror l'arma de foc que duia un dels individus que, ara ja sí, es trobaven a la sala d'on ells havien aconseguit sortir.

• •

Era molt curiós com havien canviat les coses des que va decidir arriscar-se i acceptar la plaça vacant com a secretària de direcció. Sempre li havia agradat molt la feina d'administrativa, de fet, diria que era una de les persones afortunades que es lleven al matí amb ganes d'anar a treballar; també val a dir que tenir uns companys de feina increïbles feia que allò fos possible; per això, quan va sorgir la possibilitat d'ascendir —la Maria Rosa, l'anterior secretària de direcció, es jubilava després de quaranta anys a l'empresa—, l'Eva s'ho va pensar molt i molt abans de fer la sol·licitud. Van ser els altres que li van donar l'empenta que necessitava per atrevir-se a intentar-ho, ja que, a ella, els canvis sempre li havien fet molta por.

I, guaita tu, en poc més d'un any ja s'havia fet seu el despatx i tot el que representava. Era la secretària d'en Manel Alonso, marit de l'actual hereva de les caves Malsor i, segons deien les males llengües, per aquest motiu director general del celler, tot i que, sempre segons els rumors que corrien per les caves, era Marta Malsor qui en portava les regnes.

L'Eva sempre havia viscut a Vilafranca del Penedès, just darrere de la plaça de la Vila, en una casa petita però molt bufona, un d'aquests edificis entranyables que tot poble o ciutat té. I de ben petita que havia mamat el món del cava per cada racó de l'immoble, ja que els seus pares també havien estat treballadors de les caves Malsor, quan començaven la seva gran expansió, a finals dels anys seixanta. Allà va ser on es van conèixer i, fins i tot, on es van casar, ja que l'hereu d'aquell moment a les caves, en Josep Malsor, havia estat des de ben petit amic inseparable de la mare de l'Eva, la Teresa, i per això ell mateix els va insistir de celebrar l'acte al celler museu de les caves, l'única cosa que quedava a Vilafranca després que tota l'empresa es traslladés definitivament a Sant Sadurní. Segons els pares de l'Eva, havia estat una preciosa cerimònia en família, perquè ni la Teresa ni l'August, el pare de l'Eva, no eren gaire de festes i multituds. I com era de suposar, la petita Eva, mentre els seus pares estaven treballant, jugava entre les vinyes, impregnant-se de la seva olor singular i aprenent, de la mà dels treballadors, el cicle de producció del cava.

El celler Malsor, conegut com a tal des de 1840, va canviar de nom després que les seves vinyes fossin arrasades, cap a 1880, per un famós insecte provinent d'Amèrica, la fil·loxera. Arran d'aquest cop i una vegada es va trobar la solució per posar fi a la plaga, les terres que la família Malsor tenia arrendades des de sempre van ser replantades amb èxit, però en una altra direcció, ja que la producció va anar encaminada a la creació de vins escumosos, cada vegada amb més demanda dins la societat. I va ser així com, gràcies a un insecte petit i molest, el celler Malsor va passar a anomenar-se, l'any 1882, caves Malsor.

Tot i que de bon començament les caves havien establert els seus terrenys a Vilafranca mateix, als afores de la vila, el rebesavi d'en Josep, d'igual nom que el seu avi, Antoni Malsor, amb molta visió de futur o qui sap per què, va comprar unes quantes hectàrees de terreny a Sant Sadurní d'Anoia, llavors un poble no gaire llunyà,

conegut més tard per ser seu dels millors caves del territori. I així va ser com, de mica en mica i quasi sense adonar-se'n, les caves Malsor i tota la seva producció van marxar de Vilafranca i es van instal·lar a Sant Sadurní, on cap a la dècada de 1960 van tenir el seu moment de màxim reclam, gràcies a un cava impressionant, un Brut Nature Gran Reserva que feia emmudir tots aquells que el tastaven. Era un cava exclusiu, ja que una de les seves principals qualitats era els seus 35 mesos de cria i els 420 dies que reposava en rima a la cava, envellint lentament i amb elegància. Un cava d'aroma fresca i amb unes lleugeres notes de fruita, amb l'acidesa justa i un equilibri en boca que li donaven una categoria divina.

Però no només elaboraven aquell producte exclusiu; com és lògic, a can Malsor també feien caves de preu més assequible, però de qualitat igualment excel·lent, tot i no arribar a la magnificència del Gran Reserva, que els havia donat tant de renom dins d'aquell món que els havia fet augmentar les vendes de tal manera que, en poc més de dos anys, van haver de fer una gran inversió per ampliar no només les terres, sinó també la fàbrica.

I gràcies a aquest avenç de les caves Malsor, tant la Teresa com l'August, els pares de l'Eva, es van conèixer. Joves com eren en el moment de l'expansió, van tenir la sort d'anar a demanar feina a la companyia, necessitada amb urgència de mà d'obra. A més, la Teresa, en ser amiga des de la infància de l'hereu, en Josep, va tenir la gran fortuna de ser enviada a l'administració de l'empresa i poder evitar, per dir-ho d'alguna manera, la feina que en aquella època quedava sempre reservada a les dones: la neteja de les instal·lacions.

La Teresa i l'August es van casar l'any 1970 i set anys més tard neixia l'Eva, la primera filla del matrimoni. Des que era petita ja es va veure que era una nena moguda i atrevida, amb ganes de menjar-se el món. Els estudis mai no havien estat un obstacle per a ella, era ràpida i intel·ligent, però en arribar el moment de decidir carrera va sorprendre els seus pares no volent anar a la universitat. Tampoc

volia quedar-se atrapada en aquella vila petita i endarrerida... sempre segons la visió de l'Eva, és clar. Així que amb vint anys acabats de fer, es va posar una motxilla a l'esquena i va marxar a pegar volta per Europa, només amb cinc mil pessetes a la butxaca i moltes ganes de conèixer món. Va anar fent tombs per diversos països, sense cap mena de rumb, agafant feines esporàdiques i de moral sovint dubtosa, fins que cap a l'any 2001 va arribar just a la Xampanya, al suau nord-est de França.

L'Eva va trobar feina a la verema del xampany, que a diferència del cava es fa completament a mà, circumstància que li va permetre tornar a caminar entre vinyes i reviuire la seva infància. L'aroma provinent de les vinyes i dels cellers va fer que retrobés sentiments oblidats, records que havia esborrat de la seva ment: la seva terra, les vinyes i, per damunt de tot, els seus pares. I així va ser com l'Eva, l'any 2002, la jove emprenedora que volia menjar-se el món, va tornar a Vilafranca del Penedès, la seva vila, on va poder comprovar amb satisfacció que la seva percepció de jove no s'ajustava gens a la realitat, ja que es va trobar una ciutat oberta i moderna, res a veure amb el poble dels seus records.

L'Eva va començar a treballar en una petita empresa de compravenda, només als matins, ja que a les tardes feia classes d'administració en una escola per a adults. S'havia adonat que la vida no era tal com ella hauria desitjat que fos, tot flors i violes, i havia decidit treure'n el màxim profit. I tenint en compte que la seva mare estava a punt de jubilar-se de la feina d'administrativa a les caves Malsor, no li va semblar gens descabellat seguir aquesta professió.

I la resposta al seu esforç va arribar poc després d'acabar els estudis; fins i tot va semblar que la Teresa ho havia fet expressament. Això sí, tot i que l'Eva era la filla de la seva millor amiga, en Josep Malsor no va deixar que els seus interessos personals interferissin en la seva decisió. Va fer cridar l'Eva per fer-li unes proves d'aptitud i la noia, prèvia preparació guiada per la seva mare, les va superar amb escreix davant la satisfacció de tothom.

L'Eva va entrar a treballar a les oficines de les caves l'any 2005 i allà va conèixer en Pere, un jove molt ben plantat, fill dels masovers d'una de les masies de la família Malsor. Es van casar quatre anys després i ara eren els orgullosos pares de dos fills, la Irene i l'Oriol, de quatre i dos anys respectivament.

Com que la casa on havia crescut l'Eva era força gran, els seus pares van oferir-los de viure amb ells, al pis de dalt, cosa que van acceptar de bon grat; tal com estaven les coses pel món i amb la crisi que hi havia, era d'agrair un oferiment com aquell.

A hores d'ara, però, les coses havien canviat; l'Eva, en acceptar la feina de secretària de direcció, no va tenir present que el volum de reunions i paperassa augmentaria amb el càrrec. Això va fer que el matrimoni ja no pogués compartir cotxe per anar a la feina, amb el consegüent augment de despeses, i no només això, és clar: el camí de tornada a Vilafranca l'havia de fer per la carretera general i això es traduïa en llargues cues que feien que moltes tardes arribés de nit a casa seva, quan els nens ja dormien i tot.

Per això, cansada de tot allò i amb la conformitat d'en Pere, van decidir comprar una caseta en una urbanització de Sant Sadurní d'Anoia i marxar de la casa familiar per començar una nova etapa.

La millora de les seves vides va ser substancial pel rendiment de l'Eva a la feina. Com a secretària de direcció havia d'estar a l'aguait de tot el que passava al seu voltant i, sobretot, havia de tenir la boca ben tancada.

En Manel Alonso, l'actual director i el seu cap, havia arribat en aquell lloc quan en Josep Malsor es va jubilar, ara feia uns tres anys. Ell no era l'hereu de la família, distinció que pertocava a la Marta Malsor, la filla d'en Josep, que no era gaire amiga de responsabilitats ni de números, ben al contrari que el seu marit, que no signava res sense haver examinat minuciosament qualsevol moviment. Tot i així, molta gent a les caves pensava que l'última paraula era sempre de la Marta, i que el pobre Manel es trobava lligat de mans i peus... Qui sap.

En Manel va confiar ràpidament en l'Eva, la va veure desperta i dinàmica, amb ganes de treballar. En poc temps van formar un equip tan gran, que de vegades era l'Eva qui anava a algunes de les reunions del sector. Amb el pas del temps havia après moltes coses sobre el món del cava i tenia més nocions que la majoria de les persones amb qui es reunia, nous inversors del ram del vi que es pensaven saber-ho tot només per haver fet un petit curs de tast.

Aquella excursió de cap de setmana a les caves veïnes dels Olmoy, doncs, havia estat el regal d'aniversari d'uns amics seus, concretament dels companys de feina. L'Eva havia complert quaranta anys no feia ni dues setmanes i volien fer-li un regal adient. Va ser en Manel, el seu cap, qui va proposar de pagar-li un cap de setmana a les caves Olmoy, davant la sorpresa de tothom. Era ben sabut que aquelles caves eren una clara competència i que, des de sempre, havien intentat treure al mercat un producte semblant o superior al seu Brut Nature Gran Reserva, sense èxit, és clar; per no entrar a parlar de l'enemistat que hi havia entre les dues famílies, sorgida arran d'un rumor que corria des de sempre pel poble, malentesos dels seus avantpassats.

En Manel no li va donar gens d'importància al fet, li era ben igual si eren competidors o no; total, no venien ells a casa seva, sinó al contrari, i ja n'estava tip, de tanta ximpleria. Els va ensenyar un prospecte que li havien fet arribar: hi oferien un cap de setmana en família, amb bon menjar, bon beure, actuacions de gent cèlebre i visites comentades al prestigiós fons d'art dels Olmoy. Hi havia programat també un tast de caves de la zona i tot, i el director era sabedor de com li agradaven a l'Eva aquells cerimonials. La família Olmoy obria les portes de la seva gran mansió a tothom qui volgués, o pogués, pagar-ho, naturalment tot plegat en una gran maniobra de màrqueting. En Manel es va oferir a pagar ell sol la meitat de l'obsequi, l'Eva s'ho mereixia, gest que va fer bufar de tranquil·litat més d'un implicat en el regal, i al final, unànimement, van decidir que seria una magnífica experiència per a l'Eva i la seva família.

Quan va obrir el sobre i va veure el que li estaven regalant els companys, es va negar a acceptar-ho, va pensar que era massa a prop i, sobretot, massa car. Però després d'escoltar totes i cadascuna de les raons per les quals havia d'aprofitar aquell cap de setmana —la que més va triomfar, el somriure dels seus fills Irene i Oriol en saber que hi actuava una estrella juvenil—, va acceptar, tot i que a contracor.

Tot just arribar a les caves Olmoy el dia en qüestió, després de seguir un magnífic camí de terra envoltat d'unes vinyes impressionants i plenes d'aroma, van ser rebuts efusivament per un personatge si més no peculiar: era petit i rabassut, amb unes ulleres rodones i grosses que li tapaven la meitat de la diminuta cara, però amb un somriure tan gran que el feia semblar digne de tota confiança.

—Molt bon dia! —l'home els estrenyia la mà amb força—, em dic Gerard Sunyé i seré el vostre punt de referència durant la vostra estada a les caves Olmoy.

—Bon dia! —va respondre alhora tota la família. Semblava divertit, aquell senyor.

—Si em seguïu, us portaré a la vostra habitació —i va fer un gest indicant que podien entrar a la grandiosa, enorme casa.

La mansió era esplèndida, un edifici majestuós de tres plantes i mansardes, tot d'obra vista de color beix, que li donava un aire de castell medieval, gràcies sobretot a les dues torres que s'erigien als dos costats frontals de la casa. En entrar, els va envair una sensació de petitesa només de veure el vestíbul, que al bell mig lluïa amb orgull l'escultura d'una vinya colossal. Al voltant d'aquesta talla —almenys semblava feta de fusta—, es podien veure dues escalinates imponents que pujaven cap al primer pis.

En Gerard els va dir que tots els convidats tenien reservades les habitacions de la segona planta, ja que la tercera quedava per a la família, amb qui tindrien el plaer de compartir el cap de setmana. Els va dir que totes les estances estaven batejades, acudit de quan els ara hereus de les caves eren petits, i a ells els pertocava una de les habitacions més grans, atès que eren quatre persones. Els va convidar a

pujar indicant-los que, una vegada a dalt, havien de buscar l'habitació anomenada Brut Nature, situada cap al final, a mà esquerra.

La família de l'Eva li va donar les gràcies i va enfilat cap amunt. Una vegada al segon pis van seguir les instruccions d'en Gerard i van anar cap a l'esquerra, per descobrir amb satisfacció que els havia tocat l'habitació corresponent a la torre, és a dir, l'última i la rodona. La sensació de petitesa que havien sentit en entrar a la mansió no va ser res comparada amb la que van tenir en fer una ullada a l'habitació Brut Nature; es notava que aquella gent vivia en gran, allò més aviat semblava tota una suite. Així, a primer cop de vista, el que més impressionava era el sofà de cinc places que ocupava quasi la meitat de la sala, però tampoc els va passar desapercebuda una balconada impressionant que oferia una panoràmica increïble de les terres que tenien davant. En Pere i l'Eva es van mirar somrients: els havia tocat la loteria.

Tal com els havia indicat en Gerard, es van començar a arreglar per assistir a una recepció a la sala Xarel·lo de la gran casa, baixant les escales a mà esquerra.

—Cap a les dotze —els havia dit amb un somriure fix.

• •